

Sygn. akt I CNP 46/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie skargi Z. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 6 listopada 2013 r., sygn. akt IV Ca 1104/12, wydanego w sprawie
z powództwa P. L.
przeciwko Z. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżący Z.P. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 6 listopada 2013 r. wydanego w sprawie z powództwa P. L. przeciwko Z. P. o zapłatę. W skardze zarzucił naruszenie przepisów i niezgodność wyroku z art. 394 § 1 k.c. w zw. z art. 390 § 3 k.c. oraz z art. 495 §1 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c.

Wskazał, że poniesioną szkodę stanowi obowiązek uiszczenia na rzecz powoda kwoty 27 000 zł tytułem zwrotu otrzymanego od niego zadatku jako nienależnego świadczenia i szkoda ta jest następstwem uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga wniesiona przez pozwanego nie czyni zadość tym wszystkim wymaganiom łącznie. Nie został w niej zrealizowany obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie wyjaśnione zostało, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia wymaga złożenia przez stronę skarżącą oświadczenia, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskazania rodzaju i rozmiaru tej szkody, a ponadto powołania lub przedstawienia dowodów

lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Szkoda, której uprawdopodobnienie wypełnia obowiązek przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., musi mieć charakter rzeczywisty. Nie spełnia tego wymagania odwołanie się do szkody, która jeszcze nie wystąpiła, nawet jeśli jej powstanie w przyszłości jest pewne, dlatego niewystarczające jest powołanie się na istnienie ciężącego na skarżącym zobowiązania wynikającego z kwestionowanego przez niego wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2010 r., III CKN 48/10, Biul. Sąd. IC 2011/10/51, a także z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, nie publ.). W swojej skardze pozwany nie wypełnił więc wymagania uprawdopodobnienia powstania szkody, gdyż nie twierdzi nawet, że nastąpiła zapłata zasądzonej na rzecz powoda kwoty, lecz wskazuje jedynie na obowiązek zapłaty kwoty 27 000 zł wynikający z wyroku. Z akt sprawy zaś wynika, że egzekucja wprawdzie się toczy, lecz jeszcze nie nastąpiło wyegzekwowanie zasądzonej od pozwanego kwoty.

W konsekwencji więc skarga pozwanego nie wypełnia aktualnie ustawowych wymagań konstrukcyjnych, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.